

Exhalació fulgurant de vida

Hi ha moments que no s'obliden. Ara fa deu anys havíem sortit ja de vacances. Trucà el telèfon. Era un periodista d'*El Correo Catalán* que em demanava la meua opinió sobre l'Alfons Comín. Els periodistes pensen sovint que les notícies volen, i aquell em preguntava la meua opinió sobre l'Alfons Comín abans que jo sabés que acabava de morir.

Sí que sabia la gravetat de l'estat de salut de l'Alfons, però sempre pensem que la mort de les persones estimades no arribarà encara i que... No recordo què vaig dir al periodista. Deu anys després una altra publicació em fa una pregunta semblant. Potser, puix que ara es tracta d'una revista cristiana, hauria de començar preguntant-me si l'Alfons és mort, quina mena de vida viu més enllà de l'existència a la memòria de molta gent i del rastre que deixà al teixit de la història.

L'Alfons va ser cristià sempre, amb totes les evolucions i permanències que va tenir en aquesta condició. Recordo que una vegada, parlant tots dos, em va dir per explicar no sé ja quina decisió seva: "Les motivacions mai no són pures". Volia dir, amb tota la raó, que per poca complexitat que tingui una actitud, una acció, una opció, hi ha més d'una motivació darrera. Però en el context volia dir també que sempre hi ha una motivació principal, o unes motivacions principals.

Entre aquestes hi va haver sempre, a la vida de l'Alfons, el cristianisme. De nen, d'adolescent, de jove i de gran, amb totes les evolucions i permanències que, ho repeteixo, va tenir. Però l'Alfons i la seva trajectòria no serien explicables sense el cristianisme. El cristianisme o un cristianisme, una manera d'entendre i d'anar entenent el cristianisme? Segurament les dues coses. En qualsevol cas van ser elements essencials en ell, que calia afegir a l'herència, a l'educació, al temperament, a les circumstàncies d'espai i de temps. Podem dir que era una persona combativa, podem dir que era una persona afectuosa, podem dir que era algú amb grans condicions de lideratge intel·lectual i polític, podem dir... Però sempre haurem de dir també que ell no s'entenia i que els altres no l'entendríem prescindint del fet cristià. Precisament la seva aportació més important en el seu temps i lloc deu ser aquesta: un

L'Alfons va ser sempre cristià

cristià pot ser revolucionari. O bé ell hauria dit un cristià ha de ser revolucionari?

Podríem especular sobre què hauria fet i pensat si no hagués mort. En deu anys han passat moltes coses, i segurament hauria continuat evolucionant dins la seva línia. També podríem pensar en la seva vida amb la Maria Lluïsa i els fills, nois i noies que s'han anat fent grans i en el somriure i la mirada dels quals l'Alfons reapareix sovint, com si ens mirés i, somrigués de la seva manera inoblidable des de l'altre cantó.

Ara fa deu anys del traspàs d'una exhalació fulgurant de vida.

JOAN GOMIS

Foc Nou - 11